

בז' הוא בוגין האמתה וכמו שאמר הכתוב
 וגו' זכה זיך זתקו לא שמרו יתעט
 בכבודם. ובחוורה יש חוקים ומוגנות, וחוקים
 דת וברם ש אין להם מבוא בהשכל לחשוג
 עיל שטרות החוקים הטעים קעת יזר
 משפטית הנזוט ומוסיפות אחר שאן,-shell
 האנושי מוחיב ומשג אוטם ולהחוקים צורך
 חזוק יותר באמונה וביצ' עטש העבר עליהם
 לנוארה נראת דיהה קתן מהעתש העבר על
 המצות תומכיהם בשקל האנושי כי בחוקים
 הייחידי מתפקיד יזר וכאמור במשפט דעל
 כל החוקים הייחידי ומשעים מוגנים לישראל. אולם
 יזרם אוחנו בהוש אשר כל אפקח חומן.
 הביריה והבישת גאומנה לא בא להם חחת
 רוע מוגם שקאה להם להאמן וכבר טאים
 משוגים בטכלם ורק ארוכה בלהיינט שליהם
 ניכבא להם עיי' אמתה. שורה באיש סדר דבר
 מיניה הגם שהחומר היה בדור ריק גם משכל
 האנושין. דו אמאמין לכל דבריו וסופר עליו
 בזמא אבירבת לבפר בתודיק גונזא הփירה
 באה לסת עיי' אמתותם בבעל מאנק לכל וברז
 יתרכובות. נעד כי בטוח ונכד לومة על מסכליו
 ומגנו כי גם אכעגלאילעבן וזה מההאותן
 הביא וחוויא לא שמור. דלא רעו להאמן
 בחיקים. ווועטס סוביזם דלהבזם שטע מעשקה
 אחר האמן בסיס להעתש פאהוּק. ובז' וועא
 קעניעני למד החידה אשר הרבה מהאשים
 פריטים עצם מוחוב הלמוד עין כי שכלו אינן
 מונפער להשכט למדוד החורה עין כי החותם בטבע
 בס השכל. אבל בשוחטון ריכ השבל נזבז בו
 בעסקו בעוני עמלם היה לרמת להשתא
 פריטוּו וכמו דאייאת בתנא דמי אלהו וועא פרק
 ייז' ויזל פעם אהת הייחי גאנלך מפקום לפקום
 ימצעני אוחד שלא היה בו לא מקרא ולא משנה
 והיה מלתפין גאנד ואמאטי לו כי מה אזה
 גאנטש לאביך שבשיטים ליום הרין. אמר לו וכי
 ייש' לך ריכרבם שאי מישיב. בזיה ווועט לא גאנט
 לי מן השיטים שאקראי ואשנה. אמזריו לו מה
 מלאטען ואיל זידר ברי אמזריו וממה להביא
 פישן לאלרגן מצעדות ולהשליך לים קיזט אלין הדבר
 מאור לא גאנט לך רעת מיר היה מירס קיזט
 ובולח אפערהי לו אל דיע לך שכל בא עולט הום
 משיבין החובה זו על אויר עונן שם עוטרים
 בו אבל מעשיהם מוכיחין עילויים כי עכיז. אבל
 זה מכורר ברברים הניל,

שחייבנו למפלגה דלא היה מקומ לשאלת כו'
 כל' עיטה. רק המודרש מפרש להה שרווא בגעז
 תמייה ופליהה זו בתיימתו. ואומר להם בישן
 תפהה אונ יומי העדר כי זין כאנפה ואומר
 אונ' בין דיאך יכול אובי לחוח ער שפה פריך
 צעה שאיו נורע מפניע עד צעה. ובחרב אלן
 טפנן ברומו שאלה גנדלה גות גט טיריה על
 כל טענאיו של יהודה ברובחו. דבל שאנטוי
 בלקידתו אט גטינץ וואיב דוד קשה עליהם
 מודיע לא חשוף הפע לאעוז של אביזום (מכורו
 ליזוק). גים ראמ יכול לחוח בלא זוקן כי יהודה
 יכול לחוח בלא ביגטן. והוא אוחד שגדרלו
 פגין גודל הורחתה על אביזום שיקפה פגון
 בו אהובו סיור להט מעשה עצם גביהלו
 מטוחחו ולא יכול אוחז לעונת לו על חוחחו
 בז' דוד פאידת וקונטרא עלהום מגעטן על
 ואט אשיך וראה בות' דהמראש בפירוש ופסוק
 ו' וזה לא אמרו יוסי בגדר פיס לאיזו כלל
 מודיע ראייך בהפקיך דעט אוחר שנכון פגנו
 אoor לם' שניות איי יוסי אוחcum (זוכרי' לחם
 אהוה שוואו ווראה להם שאווב אומט
 ומחשב לאחים. וופסום דאסון לא אומר להם
 פליק או יוסי ולא חוציא להם אהוה יאהוב כלל.
 דבז' העד להט שוואו יוסי לא הדוד להם שוט
 פיס ריך אדרבה עד גאנזם להם וווער וווער
 כהדרע להם שא האיש גולחט עטב עד עטה
 ומבקש לעילם עיליה בחטט היד הו יוסק
 לאסגולו לו רעה וחן עטה נפל בידיו וביכלען
 לעשרה בחטט ברצונו מבדוי לפי השכל נקם
 זיך וווער גם אוחיב בשבדר ראי טוב לבו
 עליהם ומם שמית יעכט חזרו להפחר ממעו
 ואפוי (בפאתיה בז' טו) אויל ישטטנו יוקי ווועט
 ו' שישב גו' וואך כי עטה ברדא זונפ הפהר גלייה
 חוץ נהייראי זונכלו פטוני ולא זילו לענטו
 אותו. גם מה שאמר להם האיד אכי זר גע'ב
 מפרש המודרש דלא היה בגדר שאלת כלל: כהו

(ז) ו' ק' 76 | פ' :

רחנא א' לאה דהפט וו' זסיה לא בז' האה מדר באאטה
 שעלה נגיד ושבען בעלה ושי' להו לא יעה שאר לה בעלה הדרה
 : שראיין וטבאה למסר ריכ' עקייא בז' היה מט להא פאנק זטט בז'
 אדר רוחה זש' שאטסן לאטל בז' זיך גולח בז' פאנק זטט
 צרכ' בעלה ומוליך זש' שאטסן לאטל גולח גולח בז' בז' זיך גולח גולח
 זטט נכת' וכפה'

שלא יתנו כבודו כבוד מושך.

ושם ליתן באה טעם, מה ראה יוסף עכשוו
ללמוד את אהינו אגوروיס ממנו תלבות דרך אידץ
איך להונטו גורכם, וכי עד עכשוו לא ידע
או לא שמעו מאבדיהם אתה; גם לכבודה שמי

האריך ושה מ' צוותך נרמז בזאת, כי רשות
כיוון ככל מיל' זיהו, אזכיר קצת מה ש' ערך ברכ' גוב' נמי'
כל' זיהו יזהר משלם מיל' נמי' וווערטל' בסס דען' גאנט' זיל'
אונט' זונט' קאנט' מיל' זיל' גאנט' זיל' גאנט' זונט' זונט'
כמ' מיל' זונט' זונט' גאנט' זיל' זונט' זונט' זונט' זונט'
אל' מיל' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט'
זונט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט'
פלא' ל' כו' נכל' גאנט' זונט', זיל' זונט' זונט' גאנט'
זונט' גאנט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט'
זונט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט'
זונט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט'
זונט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט' זונט'

pe 5

הרבושים רוחקים מכך זה מה ש澎湃ן אל תרגום: אין בו דברי תורה שנטשלו לפניו, כדבריו
בדוד, שחדיש ותחשון הוא בפנינו שלא יתפסנו. מכאן איש גובב נפש מאחורי ופנוי, ואולם
בדבר הבהיר, והשנוי להו בענין לכוחו את דבריהם את אחיכם, עיל, והלינו שנותרונו
פסחיםיהם שלם תמיינם גוטה, ושיצאו מיכנסו מוגלאה של גבתת גות, [ולפי דברינו אמצע
בעוד זהה זורחות]
לפרש גיב שזורהרש אמר זאת בלשון תימן,
ו[ה במספר חמץ, שאלת שמי הזרשות קרויניטם] בו נחרזק בו של יעקב? תלג יעקב אביכם
באות לעצני אוד ולכונה אותה, היינו שחתה
שידין זו, ועוד אף מוכרים כל דעת עצמן
לעשות מעשה כות, ועי למלן בע, וחיו שחיים
רב לשביר את לנו על עין מעשה המכירה

[כט] שאמור פסעה נמה נטלת אמר מטהש
פאות מסדר עיר של אדר, כן עין פסקי
הלבת נמהירות מסע את עין השכל של
הארט חנוך כתות מלואות נבונה הלבת ברוחה
לעומתו; וכן צל אורה בוגה אמר לום ובגנו
קחנה לעדר, היינו שלא ילכו בודד באשיותה
כדי שלא יכשלו באליהוטם, והרפו הווא בזאת
על תשכחת השכל וחוויות באליהם, וכל זה כללו
חויל בנטירולוג אל תרנוו בדרר, שלא יתעצז
ברוב הלבת, וכן שלא ייפגע פסעה, וגנער
,ישיבנותה הפאה לעזר, שאן שטבון הטשטוש הדין
בכונתי הלבת, ואולם הת בטט רם כוננה
בכוניות בענוני הלבת [ושאפתה בוגם סוף מלה]
אל מקרי הלבבות אלא הלבות, היינו בזיל
שנתירות הדין דיטחו חוויל להלבת נתנותו
ושאפתהם בגבינו היבט אל מה ירשותו מלוי]

במקורה, וצפכני י└רדו מוה על הפטין גז להוואר ולתובות נמאניזם כי בבר מבחן בכמה מדרשי חז"ל שזהו שפכו את יוסי (בדוד), אל החספכו בדבר הילכת, וחינו שתחז נהורם בוחן ואכן ולהבא, שלא להחעסן ולטוק לילנה ולעשות על מה שום מעשה ומולא בהויאם בדור, אפיו שנראה לכם שבדיל עז' נלכד דוחינה, לבש לך נבי דתות מהימזר בוגר, היינט שמייתהן ע"ש דת דין, היא הילכת, אלא אם יוזמו לכם אהיה דין ע"כ אושׂ במדרש שאניהם אמר בואר מנטסטול/הילכת, חומריהם עד בואם למוקדם לתריעין באת הכלבים, וכחכו בוה המפרשים שאות, מהוישב בדור היבט, או עד שתבואו לאבלם להתייצז בון, כי המכלה שיצאה מתחת ירכם מאמן שכיו שחווייקחו לבעל להיר ואמרו על זה בגמרא (פסחים קי"ח) שרואי להשליכם שחיות עופקם והוליכם בדור ולילה בלילהם ליליט, (עי' מס' ב' ריש פ"ז י"ג) ירמא ירמא את דנתם גוּ, באות ב'), וכן אמרו בלאו; ועל בונם זו אמרו, בפרטיהם תנ"ג אל במדרש שיחודה אמר לאחיך בליך ונחטאך רוכז של מלך, כנ"ז שכאלה לא לשב נטפל, אף הוא ליבו ונבראו לישטולית, אולם אם אמרו שלי דעתם עשו בך ובהילכת אבל אמרו שצגנו בות, כמה שפכו וגנרו דין חורב כהה קילת ואלה המשפטין וכן אמר במדרש רביה (משפטין י' ל') כמה שגנרו תקנית את הילכת שלא היה שפכו טירות גסות ציב' ובמבחן אלא י"ז מיליכתך רק בדור גודל, כד גוזר זקפתה את חז"ניש' שלא יטלו שפכו יטוף בדור, ע"כ, דינה כבינו בכאן שזיל לשלט זלשלול בבית מדרשים של שט ועבורי שפכו יטוף און הילכת, אבל הילכו שם את הדין מהזיאו אותו לשלט כל ע"כ, ומזהם כר זאה קללה מתחם ים, ובמהר שם אמרו, הילך רם, גמודין בדור של עזק, אין בו מיט,

(2)

שמני אלקים לאדוון לכל מצרים וינה צי

(כט) לפה נון לאיש. תלמיד בפתח. מלפטה שמלחת. חלוקין
ומכנים שרין בני אדם להחלה. וזהו לא: היה שמלתו לעדרו
ונסחן בכ' טו^ט. ויא מלפטשים בגדים. לפי שגורם לח שקרעו
בגדיהם שלא דרכ' בשארה לתה הגביע באמתחה בנים. ונתביישו
על שעיו קדרוי בגדים^ט. ולביבון, על ר' שלא היה במנחתו נון
שלש מאות כסף אכל לשאר אחיו שמכרוה לא נון כיילקנו^ט
כל ג' ואחד עשר דמות יונק סדרו עבד. נטה שאמדר ריבתינו
בניטן פרק דשלוחה^ט: הCors עבדו לעבד וככמים קינסין אותו
עד עשרה ברמי. והשלש מאות כסף הם עשר דמות רומי עבד
רבתיכ בפרשיות: בסני שלוש שקלים יון לאדני
(שמית בא לכו^ט)

② מילון

| שמעתי מקשים בשם האדרט' מרודיין או' בשורה טובה זו לאביך שמבטרים
לו שvae אדורן לכל מצרים איה חסיבות היא לייעקב שיש לירוק כבוד מזומה.
ומטרץ כי המילה שמוני, זה, שם אני אלעס לכל מצרים, יסיך השפיע על חשבני
מצרים, שאמינו שאלקים הוא אדורן לכל מצרים, זהה בשורה טובה לייעקב אבינו,
עככל. ולי נראה פשוט בפשות, אך אבינו רגילים לومة, קיבלתי מישחה מאיש
פלוני, וכי' שמקבל משורה גבורת ורמת, כמו ראש המשאלת וvae יאמ' אמר
שהמלך מינגה אותו להיות ראש ממשלת, אבל יסיך הדריך לא אמר פרעה מינה
אותי לראש ממשלה כי מצא חן בעיניו, אלא אמר שמוני אלקים לאדורן לכל
מצרים, הוא מפקח באנונה שלמה שאלקם נמו לנו המשדרי תרעה הארץ ווועי
בשורה טבה. ובשורה גודלה בשכיב יעקב אבינו, אחריו שלש עשרה שנה שפוד אט
אייד ועבורי עליו כל הגראות ומחשיכת יאנ' לאוד גודל, יסיך ושאר בגדיקות
ואמנונו כאליל הוא היה כל החון בביית אידי ושות מבב לא יכול להחשיך על
יזמת, וזה שפאה גודלה בשכיב יעקב אבינו ע"ג, וחוזה בשורה טובה בשכilio שאין
למעלה ממנה, עלי' שיזק היזט יכול ללחוט כל הכם כבוח וגדוח, כי הום
גרמו לו את כל הבדוח, בכל זאת הוא לא תלה בפשותו, ותיקי כסבא אל פרעה
(ט) אמרו: יבלעדי אלקים יענה את שלום פרעה! ואחריו הפתרך ונעם אורי שראה
שנתקדים הפתרך כמו שאמרו, לא תלה בכתומו אלא באלקים מהשיבו על בסא
זה.

איך לי' כשהתקביה עשה לנו בזמננו גיטים כיב' גלוים, שסוד רבים ביד
מעדים, מעטים בנסיבות ובאיות, מלבד שום רכיבים והיה להם כיב' הרוח נשק
ן שענינו לא ראתה אותם, תתקיים בו פסקא הפטון "ישעתה ה סוף עין" מי
פיל' שכיך מוך ננכח אותם, אף' אלו שבעוד כל החון שאמנונו צדיקים להאחים
אתם, ניב' לא השנו שהניזחון היה כיב' מוך לזרענו, איב' ראיינו בעינינו שוי' איש
מלחמה ההוא לחם בעיניו, לא עיי' מלך ולא עיי' שליט, כי אמי' מלך לא ווועי
יסיל לגנער ומלחתה כיב' מוך הקב"ה בברוחו ובעצמו יוד' לסתורים והם
מן אותם, ולא רק את הבכורות, ואם בני ישראל יאמינו בה אמונה שליטה והרוחים
מאסונה יתחלו להאין מפלך מלכי המלכים, או גב' הנגידים יאמינו כי ה' גלעדי
בעינינו, ולא יערדו עוד יונק להלחות אותנו ותשפחו בעל כחון אוננו, אבל אם הוי
אנחנו לא נאמן באמונה שלימה כי ה' נלחם במדינת, אלא נאמר שכחנו ווועג
ברינו גאנען, אונט' גאנגען לא אמינו ותשפחו הול' נאך כיב' שווי' יונק חיקת
מאטונג ווילען אונטו ווועת ואסונה בגאנט' נמנזים לפנינו, וגם עכשוו גאנל
מצרים בזונות האסונה הכרורה במלך מלכי ומילבים.

③ גיאז' כון

(טט), כו' ווילען לו לאמר גוד' יופח חי' וכי הוא מושל בכל ארץ מצרים וויג' לנו כי לא האטן לסת
ודברו אלען אה כל וברוי יופח אשר דבר אלילם וויא את העגלות אשר שליח יופח לאשען
אתו וויה רוח יעקב אביהם. ויזשטי' פימן מסר לחם בנה היה צוק כשפירות פמנו בפרשיות גאנל
ערופת וווער שנאמן וויא את העגלות אשר שליח יופח ולא נאמר אשר שליח פרעה (בראשית מה' טט)

וילען לו חוץ'לי שיעקב אבינו לא האטן שבענו יופח חי' עד שמסרו לו את הפטון שחויה עוקן צו^ט
(טט) בפרשיות גאנל ערופה בפשיריש פמנו. והויזיאו מלוח העגלות מקריאתה נקפע ודרשו כאייל' קרא
בסgal. אבונם דבר זה וווער ביאור רב. כי מפשימות הכותוב נראת שפטו לו כל המאורעות ווועי
הדברים אשר דבר יופח, וביל' זה טג רוחו של יעקב ולא האטן. וכוראי היו סיפרנ. דונט'
שטובייחים על אנטה דבריהם כי מניין דע' שמוח האחים. ווועתיהם להבחין בין הבכור וווקטן. דונט'
לשין דקחח, וויאת לאט שוואו טהול. וגם אחריו שגילה אונט שוואו יופח היכירוה בטבינות גאנל
(טט) ולא היה לאט שום חד' שאיש אחר הואר. ווועוד לא האטן לחם שעוד יופח חי' וכי הוא מושל גאנל
מצרים? ומ' הカリית חוץ'לי הקורושים להוציא וטקרה טדי' פשוט, ולפרש שחשימן של פרשת צו^ט

צ'רפה גוט שיאמן יעקב שיטוף בעז'ן זיין?

④

בינוי של ישראל ערבים זה ליה. כי ימצע תול סטך לאחד מערי ישראל, ציונה הדורה לחתה גנום
ולערוף אותה בנהל איתן, יבואו זקני הרים וושופטי' בחזר צם טנדירין של ע"א ולהחרות ש"דיט אל
שפכו הרם הגות ועינינו לא רואין, אעפ"י שאין כנו שפטן של חישר שונקניב והרנהו, ולמדת אנו פון
טהשופטם אחראים بعد כל ישראל, ואם משוחה נבלה זו בישראל, אמראים מהניזהו ווועפטען
והתadds אומרים "כפר נא לעמך ישראל", כי כל בני ישראל הררים בטזיותה והארוקות פטיקות
הרציה צדיקים בפורה אעפ"י שליא דיעו ולא שמעו לא מהרוצח ולא מתרנצה ולא מהעיר הקרבן אל
החול "כפר נא לעמך ישראל" כפרו بعد כל בני ישראל בכל מקומות מושבותיהם. וטעם הדבר פאל
של ישראל ערבים זה לזה. ואחראים אחר געד מעשה חיירין, הקורובים הדחוקים הייבטים להתקין
במצב דרכם ווועגמי השorder בכל הנקודות ישראל ולהשתדל לפני יכלתם לטרף אה מזבם. ואלא
יאשם אחד מהם, אשיטים נלטם.

כאשר פיעין בשיטת יוסף הזריק ובמהלכו מאריבם, נקבע לכל טהרתגיט אשדיה בעדו אחיזן, בטעמם משפחתו, ובעדי עתודות עם ישראל.

(וביא יוסוף את דברם) והוא נער אה בני בלהה — בראותו שאשכבים מולולים בכבוד בני
טהרות לא נגרר אחר מעשיהם, אלא דרש עלבן האתים וקרובם אליז באתחה ובריעות. וביא יוסוף
ונתמת רעה אל אביהם — יוסוף הגדיך אותו במלון נחן בראותו שאין נהוגים כראוי להם,
ונתמן שפטוט החותב עליו לשפָר לתקון מעשיהם, הולך וסיפור ליעקב אביהם עופר שידע שיטשו
ויאנו על דבר זה. אבל מכיוון שכל בני ישראל ערבים זה להה אי אפשר להתעלם מפשעיהם, ולא
שא חנוכות להדריכם בדרך היישר והטהור.

הנחיות לאחר הכלל, וזאת כדי כל אחיה, ובعد עתודה עם ישראל, נזקן עונה וריזות נודדה לטוצאות אבץ ועכבי' שהי' יתען באחיו טשונאיין אותו, ושיכון עצמו שלום אהוי, כי לא יתכן אחרת, כי ה'א ערב ואחרורא' בשבלם. פרשת גולגה ערופה נספהה בחיה העדיק, וזהות לו למוניה דורך בחיה, ובזה הי' בן זקונים, זו איקודם של אביהם, שנשא את

וְאַחֲרֵי כֵל הַמְאוּרָעָה שָׁאִירָיו בְּמִבְרָת יִשְׂרָאֵל, כְאֹו אֶחָד יוֹסֵף וְסִפְרוֹ לַעֲקָב אֲבָיהֶם שָׁעַד יוֹסֵף חַי
וְנִזְהָר מִשְׁלָל בָּאָרֶן, נִדְעָצָה כָל אָבָרִין, וְגַם רֹחוֹן, הַיְתָבֵן שִׁיסְׁפָּךְ בְּנו חַי וְלֹא יָבָא לְרוֹאָתוֹ
אֵלֶיךָ וְשָׂרֵdet שָׁנוֹת וְיִתְבָּנֵן שָׁבָנו יוֹסֵף חַדְלָה מִשְׁלָל בָּאָרֶן מִצְרָיִם, בָּמָקוֹם הַשְׁאָתָה, בָּאָרֶן מִלְאָה וּמִתְהָ
לְבָנָם שִׁיסְׁפָּךְ בָּנו עָבֵד אֶת דָרְכֵו בְּחַיִים, וְהַונִימָה אֶת הַלִּימָד שֶׁצְבָּלה עַרְוָפָה שֶׁכָּל יִשְׂרָאֵל עֲרָבִים וְהַ
שְׁכָה אֶת אֶבֶד וְאֶת אֶחָיו וְאֶת דָאָב בְּנֵד מִצְבָּה בְּלָלָה. יַעֲקֹב אֲבָינוּ לֹא הָיָה יָטֵל להַאֲבָן שָׁבָנו יוֹסֵף
שְׁחָה כָל כָּךְ, וְאָם בָּאָתָה נִשְׁתָּהָגָה, מַסְכָּב וְהַשְׁלָא היה חַי, וַיָּפֶן לְבָטָה

בכל כאשר ספרו בנוו את כל אשר דבר יוסוף אליהם כי אמר להם, "זאת אל תעצמו ועל זה
הוים כי בברתם אווח הנה כי למחיה שלתני אללהם לפניכם וכבר וישלחני אל-קליים לפניכם לשום
בארץ ולהחיות לנו לפליה נולח", והוא כל אשר צוין בערך אכזר. וירא את העמלות אשר
יוקץ לשאות אותו לרומים אל מטבחם, או הבק שיזופג נס פודין תי, לא שבת אה תורתו
מן מכון שהבל הוא בהשנותה זו להיטיב ולהclock את אבעו ואות אחותיו ולהיות להם לאב ולמשבר,
וזה יעקב אביהם וזה הונען של וירא את הצלמות. וראה שزاد הבק הלימוד שגלה ערופה,
זרות بعد משפטו וככל ישראל.

ט' פתקן עטן ועטניכים

והנה בילקוט שמשמעותו על המזמור והוא (מהלט כ"ג) כתוב בזהיל: אמר ר' חמא בר' חיינא אתה מוצא אין לך אומנות בזינה יותר מאשר של רועה שכלי ימוך חוא הילך במקל וברטמיון, וזה קרא להקבילה רועה. אמר ר' דוד מוקמים אהבתון יעקב קרא אותו רועה שאמר האלקים הרועה אותו, אף אני קרא אותו רועה שנאמר כי רועי לא אחסר, עכ"ל המדרש.

אשר התחלכו אבותינו לפניו אברהם ויצחק האלקים הרעהathi מועד עד
היום הזה. ומדבורי הילקוט הניל יוציא כי כאשר אמר יעקב אבינו יהא ליקיט
הרעהathi מועד עד היום הזה כל בתוך תואר חדש זה כל מה שדיבר האמך
עיה תיאר בנהירותו הנפלאה במפורר כי רועי איך התקביה בכל מצב ומצב מניהו
) חכל לטובה, ואילו היה מוצאת תיאור אחר הכלול כל אותן החרגשים של מרושע
ומגע ומשען ומבשת לא היה משתמש בתיאור זה של רועה ביוון שסוף סוף יש בו
גם צד ביוון. **וזרין לבאר למה דוקא כאן כאשר בירך את יוסף סמוך למתנית**
יצא בחידוש זה לתאר הנוגת ה' עמו בשם הרעהה'

וותנה כתיב בפרשת ויגש (פ"ז ח-ט) ויאמר פרעה אל יעקב כמה ימי חיי
ויאמר יעקב אל פרעה ימי שני מגורי שלושים ומאות שנה מעט ורעים היו

ימי שני חיי ולא השיבו את ימי שני חיי אבותינו בימי מגורייהם. וברמביין עהיפ
תמה פסח ז"ל, שם לא דעתני טעם הזקן אבינו מה מסור הוא שיתאונן אל
המלך ומה טעם לאומר לא השיבו את ימי שני חיי אבותינו, כי אולי עוד ישנים
וחיה יותר מהם. ונראה לי כי יעקב אבינו זרקה בו שיבה והי נראה זקן מאד
) ופרעה תמה על זקנותו כי אין הרבה אנשי ומפע מארכיכים ימים כי"ב שכבר קצרו
שנתם, ولكن שאל לו כמה ימי שני חייך כי לא ראייתי כמות זקן בכל תלכתו,
או ענה יעקב כי ימי שלשים ומאות שנה ואל יתמה בהם כי מעט הם כנגד שנים
אבותינו שני יותר אבל מפני היוגם דעים בעמל ואנאה זרקה בו שיבה ונראה
זקן מאד, עכ"ל.

**ג' וג' בדעת זקנים מבעלי התוספות לומד את הפסוק כמו הרמביין הניל וمبיא
על זה מהמדרש ז"ל:** בשעה שאמיר יעקב ימעט ותעים היו אמר לו הקביה
אני מלטתיק מעשו זמלבן והחוורתי לך דינה נם יוסף ואלה מתרעם על חייך שהם
מעט ורעים, חייך שבמנין התיבות שיש מן ויאמר עד בימי מגוריך נושא
משנוויך שלא תחיה בחיי יצחק אביך, והם לאו תיבות. ובמנין זה נחשו מהוו
ג' שהרי יצחק חי קיפ' שנה ויותר לא חי אלא קמ"ז, עכ"ל.

וידוע מה שהקשה הכרית שמאלויך יציל הלה בחשבונו לי' תבות נכללו גם
חי תיבות של שאלת פרעה ייאמר פרעה אל יעקב כמה ימי שני חייך/
ומה ענן תיבות אלו להיות יעקב נתבע עליתן, הלווא איך חלק מתלוננו על רעת
חיזו. וגרירץ דכיוון שהפלגת זקנותו גרמה שפהעה יתמה עליו הרי עצם לובן שעירות
) ראשו ותואר זקנותו כתרומות על הי יתשבו לו, כי לולא הי מרגיש כי' בצרותיו
לא הינה זקנה קופצת עלי, ועל זה נתבע רהי שבזה שמה יעקב אבינו לפי
מדרגתו במה שאמר מעט ותעים היו ימי שני חייך Cainito חי עשה הש"ג עמו
רעה. וזחיו שותמה הנביה ישעיה (מי' ב"ז) למה תאמר יעקב ותדבר ישראל נטהורה
דרכי מה' (כמו שבואר דבריוו להלן מן המדרש).

ג' וצעת כאשר קרבו ימי ישראל למות ויעקב אבינו עשה חשבונו הנפש על כל ימי
חייו, הרוגש בטעות זו ורעה לונקן המעוות, ועל כן המצא ותואר חדש
להקב"ח ואמר האלקים הרעהathi אוטוי מעודי עד היום הזה, ר'יל אני טועני כמו
חצאן שחשובים את הרעה כאשר אין מבנים טובותן, כן אני לא הרוגש
טפפיך איך הקב"יה מדריך אותו ומפרקתי ברעה נאמן ושומר אותו מכל רע וכי
זה הוא הרעהathi במרעה טוב מעודי עד היום הזה. ובזה תיכון את עצמו וכן לימוד
לזרחות איך לבתויה בה, ואיך להבין הנגע ולהכיר השעתתו — ה' רועי לא
אחסר!

ואולי לא בצדיו הוא שכתב "הרעה" כאן חסר ר' להשווות האורתוגראפיה אל אותיות
של רעת, כדי לדמות שמה עראה לנו כחטה הוא באותם רועה. וזה הוראות
ישראל אבינו אליט אשר בירך את בנו יוסף הצדיק על ערש זוג

ויש לצרף להה מענינא דיזמא, דהנה כתוב בבית יוספ' (ט"י תקנ) בשט האבודות (כהל' הענית עט' ונד') שעשרה בטבת הוא משוגה משאר מעניות, שאם היה חול בשבת לא היו יכולם לדוחו ליום אחר, מפני שגאמר בו (יחזקאל כד, ב) בעצם היום הזה כמו ביום הכפורים. ומסיים הבב': ולא דעתך מניין לו זה.

וכתוב החתום סופר (מו"א בסידור החות"ס בפירושו לסלוחות לעשרה בטבת) לבאר הענין, כי בשנה שמנור הבית בט"ט באב כבר נגמר הדין כי בטבת לפניה, וכן בכל שנה ושנה נגמר הדין בעשרה בטבת אם יהיה אבילות שחזה באב השנה זו, וזרוע רעל צורה שעברה, כמו יום שמת בו אביו ואם אין מתענין בשכט, אבל הענית חלום מותר להתענות, ובשביל עונג שיש לו שמכטל צורה העתידה לבוא עלי' לא מעונה הוא. הילך הענית ט' באב, דחוו רק על צורה שעברה לא דמי שבת, אבל הענית י' בטבת והוא על ביטול צורה העתidea, ועונג הוא, על כן היה דוחה שבת, עכ"ל, ומהינו שמכין שב' טבת דינם למעלה אם יבנה בית המקדש בשנה זו, הרי זה תענית על צורה העתidea לבוא, וזה מותר להתענות, כיוון שיש לו עונג שלל י' תענית אויל יוכל למנוע את הצעה.

(12)
[א] נא ק"ג
[א] ג

כיאור הבית ישי בענין צום עשרה בטבת

בספר דרישות בית ישי להרבה ר' שלמה פירש שליט"א (חולק א' ט' ל') כתוב, שרוואים ככל החעניות כמו י"ז בחמץ וט' באב שהיה מאורע ביום זה בעבר שעל ידו הושרש פורענות ביום זה, י"ז בחמוץ הוא יום חטא העגל וט' באב הוא יום חטא המרגלים, אמונה לא פבואר מה אויע בעבר בעשרה בטבת, שעל ידו הושרש פורענות ביום זה, והצעה הבית ישי שיש לומר כי מכירת יוספ' ארעית ביום זה, וזה: הנה מכירת יוספ' לא פרוש באיה יום היה, ואילו רמסתפנאנא אמינה שהיא ביום עשרה בטבת,

ואעפ"י שאין ראה לדבר ונזכר לרבר איכא, כי הורש טבת מזלו גדי, ונדר מסמל את חטא מכירת יוספ', על שם הכתוב (בראשית ל, לא) וייחסו שער פנויים, וכמו שביברנו את דברי הגמרא (שכט פח:) עט גדי שכורמותי לנו, עכ"ל.

הרי מבורא מזה שבשעה בטבת נשרש בו שנהת אחיס על ידי מכירות יוספ', ועיין נגרם מה שנgrams, ובעתהו הינו הרבים עדין לא נושענו ועדין לא נבנה חצרית, על כן מחותכינו להרניש את דברי הירושלמי והגנאי הנכרים, שכוללן חטיבה אחת, אחיס מכם, ואורייכים אנו לדאוג זה לזה, ועיין יפסקו בשמיים בעשרה בטבת שנה זו, שיוכנה ביהמ"ק במהרה, צום חמימי יהפוך לששן ולשםהה, אמן.

(6)